

mere end med Hensyn til hvilketsomhelst andet af de nævnte Forslag til at gaa ud fra, at man ikke skulde kunne hindre, at Gjenneførelsen af vedkommende Lov blev en ganske anden end den tilsigtede. Det er altsaa dog i Virkeligheden Tilfældet — hvad ogsaa det ærede Medlem i sit første Foredrag mente — at Grunden til Forskæftelsen maa søges i den almindelige Uoverensstemmelse mellem Thinget og Ministeriet. Naar vi nu saaledes ved dette og de foregaaende Lovforslag have erfaret, at det altsaa er en lagt Man, at hindre, at affstære enhver Døftelse af saadanne Lovforslag som disse, saa er der jo aabenbart for os, der sidde paa denne Side, ingen somhelst Opfordring til paa nogen Maade at gaa ind paa Sagens Realitet. Jeg har derfor væsentlig kun taget Ordet for at udtale dette, og for at der ikke skulde opstaa den Misforstaaelse, at, naar man ikke imøbegaar de Realitetsbetragtninger, som det ærede Medlem er fremkommet med, de Data og Oplysninger, han har meddelt, og de Slutninger, han uddrog deraf, dette saa skulde være, fordi man ikke havde Noget at indvende derimod. Men det er jo klart, at, da det maa anses for en given Sag, at dette Lovforslag vil lide samme Skæbne som det foregaaende, vilde det være ligesom urimeligt og upassende, om man vilde indlade sig paa nogen Realitetsforhandling. Da de Herrer have Magten til at standse enhver Sag, have vi kun at høre os derfor; men jeg kan ikke negte, at den Fremgangsmaade, man saaledes nu igaar og idag har valgt, afgiver en noget paafaldende Illustration til det overordentlig rosende Skudsmaal, som man ved Finantslovens første Behandling gav sig selv for at være overmaade befindigt, maadeholdent o. s. v., ligesom den ogsaa afgiver en paafaldende Illustration til den Ros, man idag og ved andre Leiligheder har hørt de Herrer give sig for at nære en varm Interesse for Kunst og Videnskab. Det er jo muligt, at deres Beslutninger ere udgaaede fra en varm Interesse for Kunst og Videnskab; men man kan ikke negte, at deres Fremgangsmaade har en paafaldende Lighed med den, som de vilde have brugt, hvis de aldeles ingen Interesse nærede derfor.

J. A. Hansen: Jeg skal blot bemærke, at i Begyndelsen af den ærede sidste Lalers Foredrag kom han tilbage paa, hvad der passerede i de foregaaende Sager. Jeg tror, at disse Sager ere afgjorte, og dette er Grunden, hvorfor jeg ikke skal indlade mig paa at optage Forhandlingen detom paany.

Solstein: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgfreds har

begjært Ordet paany. Med Thingets forventede Samtykke skal jeg give ham det.

Solstein: Jeg begjærede kun Ordet, for at rette et Par Misforstaaelser hos det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds (Nimestad). Det er ikke saaledes, som han troede, at jeg i mit sidste Foredrag søgte at komme bort fra, hvad jeg havde udtalt i mit første. Jeg staa fuldstændig ved, hvad jeg har sagt i dette. Jeg tror overhovedet, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller ikke kunne beklage sig over, at jeg ikke har været aaben overfor dem. Jeg tror snarere, at jeg har været noget mere aaben, end det mangfoldige Gange har gaaet det venstrelige Forhold mellem os, i det Mindste paa det politiske Omraade. I saa Henseende havde jeg ikke ventet nogen Behreidelse fra det ærede Medlem. Jeg tror, at overfor de ærede Herrer har jeg gjort fuldstændig Fuldst, hvad Nabenhed og Ærlighed angaar. Jeg tror ogsaa, at jeg har gjort det i Dag. Jeg har saaledes intet Dieblit høgt at forandre mine Udtalelser derhen, at jeg skulde mene, at Grunden til, at jeg fandt, at dette Lovforslag skulde forkastes, var den, at vi frygtede for, hvorledes Sagen skulde blive gennemført. Nei, dette var kun et Moment, som jeg har skærpet i det andet Foredrag, medens jeg ogsaa antydede det i det første; men min Grund var ogsaa den, at jeg ikke ventet, at der vil komme Noget ud af en Forhandling. Sagen er af den Natur, at den kun kan blive ført til et godt Resultat, naar den arbeides igjennem af en Rigsdag og en Minister i Forening, der have gjensidig Tillid til hinanden, som forstaa hinanden og ville det samme Maal. Efter dette ikke, saa kommer Sagen i et falsk Spor og forkludres. Dette gjælder baade om de Arbejder, der foretages, inden Loven gaar igjennem, og om dem, der forestaa, naar Loven er vedtagen. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at denne Betragtning ikke er, som han vilde karakterisere den, umoderat eller ikke befindig, det er tværtimod en Betragtning, som vil gjøre sig gjældende i ethvert somhelst konstitutionelt Land. Jeg undrer mig i høi Grad over, at det navnlig altid er fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, at der udtales den bitterste Dadel mod os fra denne Side. Jeg tror ogsaa, at det var fra den Side, at der for nogen Tid siden blev sagt, at vi kun vilde et Klasseherredømme. Det var nok det ærede Medlem selv, som yttrede dette. Det har atter i Dag vist sig ligesom den Gang, at det ærede Medlem ser fuldstændig støvet paa vor Stilling. Det, vi ville, er akkurat det Samme, som hvad det ærede Medlem eller hans Parti vilde for 15—20 Aar tilbage. Ganske det Samme, netop dette er det, vi ville, og det er en stor Misforstaaelse at tro, at det her i Landet dreier sig om en Klassekamp, som om een Klasse den Gang havde havt Magten,